

KOLDING SOCIAL-DEMOKRAT

FOR SOCIALISMEN

FRIHED
LIGHED
BRODERSKAB

MOD KAPITALISMEN

Nr. 159

Lørdag den 14. Juli

1923

KOLDING SOCIAL-DEMOKRAT (1898-1947) - Lørdag den 14. Juli 1923

- kopi af avisartikel renskrevet for tydelighed og brug af søge-ord-funktion -

Troldepringvandet i Vejen.

Indvielsesfestligheden i Aftes overværedes af ca. 3000
Mennesker.

Vejen.

I Aftes fandt Indvielsen Sted af det af Billedhugger Hansen Jacobsen skænkede Troldepringvand, der er rejst paa Vejen Torv. Festen, der var besøgt af ca. 3000 Mennesker, fik et udmærket Forløb.

Sogneraadsformand J. K. Madsen bød velkommen og holdt efter Sangen »I Danmark er jeg født —« følgende Tale:

Vejen.

I Aftes fandt Indvielsen Sted af det af Billedhugger Hansen Jacobsen skænkede Troldepringvand, der er rejst paa Vejen Torv. Festen, der var besøgt af ca. 3000 Mennesker, fik et udmærket Forløb.

Sogneraadsformand J. K. Madsen bød velkommen og holdt efter Sangen "I Danmark er jeg født -" følgende Tale:

I vor travle rastløse Tid har Mystiken trange Kaar. Fortidens Tro er bortryddet, dens mærkelige Væsener hører hjemme i Tællelyses Tid. Det er vel godt, at Bonden og Borgeren faar anden Næring for Fantasien end Nisser og Trolde. Vi husker jo nok, de sære Frasagn, der gik om disse mærkelige Væsener — disse Minder ønsker vi ikke udslettet.

Det Kunstværk, vi staar her overfor, og meget mere af Hansen Jacobsens Kunst, synes mig en Legemliggørelse af det, Fantasien saa i Tællelysets Skær.

Borger og Bonde siger derfor i Dag Hansen Jacobsen hjærtelig Tak for det Kunstværk, han her har skabt, og naar nu Dækket falder, har vi Følelsen af, at det, vi her ser, gør vort Liv rigere og vil tale sit Sprog til Slægt efter Slægt.

En Tak til alle, baade private, Arbejdere og Haandværkere, som hver paa sin Vis paa udmærket Maade har ydet sit Bidrag til, at vi har faaet rejst dette Kunstværk, som vil glæde os alle, ogsaa de, der gæster vor By.

Dækket faldt, og

Forfatteren *Jeppe Aakjær* traadte op paa Talerstolen, hilst af stærke Haandklap, og holdt følgende Tale:

I vor travle rastløse Tid har Mystiken trange Kaar. Fortidens Tro er bortryddet, dens mærkelige Væsener hører hjemme i Tællelyses Tid. Det er vel godt, at Bonden og Borgeren faar anden Næring for Fantasien end Nisser og Trolde. Vi husker jo nok, de sære Frasagn, der gik om disse mærkelige Væsener - disse Minder ønsker vi ikke udslettet.

Det Kunstværk, vi staar her overfor, og meget mere af Hansen Jacobsens Kunst, synes mig en legemliggørelse af det, Fantasien saa i Tællelysets Skær.

Borger og Bonde siger derfor i Dag Hansen Jacobsen hjærtelig Tak for det Kunstværk, han her har skabt, og naar nu Dækket falder, har vi Følelsen af, at det, vi her ser, gør vort Liv rigere og vil tale sit Sprog til Slægt efter Slægt.

En Tak til alle, baade private, Arbejdere og Haandværkere, som hver paa sin Vis paa udmærket Maade har ydet Bidrag til, at vi har faaet rejst dette Kunstværk, som vil glæde os alle, ogsaa de, der gæster vor By.

Dækket faldt, og

Forfatteren *Jeppe Aakjær* traadte op paa Talerstolen, hilst af stærke Haandklap, og holdt følgende Tale:

Den, der er fortrolig med Bibelen, vil vide, hvor hyppigt denne gamle stærke Bog bruger Navnet Kilde og Kildespring. I Bibelen er Kilden bleven et Symbol paa Renhed og Sundhed; Kanaans Land grænsede jo til Ørkenen paa alle Kanter, i Ørkenen havde Israels Børn slidt deres Sandaler tynde, før »det forjættede Land« blev deres; i Ørkenen havde de mødt Sandstormen og den alt Liv og alle grønne Urter fortærende Vind, som Nutidens Geografer kalder Scirocco. Rædslen for at komme til at lide Tørstens Kvaler sidder enhver Ørkenbo naturligt i Kroppen; Tørstedøden er i hans Øjne egentlig langt forfærdeligere end Sultedøden; den rige Mand i Pinen, der anraaber Lazarus om at bringe sig saa meget Vand, som der kan hænge ved en Finger, bliver Billedet paa den mest uhjælpelige Haabløshed.

Men saa meget Ørken er der i os alle sammen, at Vandet og dets Tilløkkelser bliver ved at besætte vor Fantasi længe efter, at alle andre materielle Nydelser har mistet sin Betydning for os. Endnu paa Dødens Tærskel er det, som om den vigende Livsgejst vender sig om og beder om dette ene: En Mundfuld Vand.

Jeg, som er et Barn af den Ørken, vi kaldte den jyske Ahlhede, jeg mindes endnu med skælvende Ømhed i Barmen Kilden, Koldkilden under Bakken; med den store frodige Sivbusk og alt det grønne kvægende Græs omkring sin blanke Rand, mens den naadesløse Ørkensol havde forkullet hver Spire i Sandet blot en Favn fra dens Mund.

Den, der er fortrolig med Bibelen, vil vide, hvor hyppigt denne gamle stærke Bog, bruger Navnet Kilde og Kildespring. I Bibelen er Kilden bleven et Symbol paa Renhed og Sundhed; Kanaans Land grænsede jo til Ørkenen paa alle Kanter, i Ørkenen havde Israels Børn slidt deres Sandaler tynde, før "det forjættede Land" blev deres; i Ørkenen havde de mødt Sandstormen og den alt Liv og alle grønne Urter fortærende Vind, som Nutidens Geografer kalder Scirocco. Rædslen for at komme til at lide Tørstens Kvaler sidder enhver Ørkenbo naturligt i Kroppen; Tørstedøden er i hans Øjne egentlig langt forfærdeligere end Sultedøden; den rige Mand i Pinen, der anraaber Lazarus om at bringe sig saa meget Vand, som der kan hænge ved en Finger, bliver Billedet paa den mest uhjælpelige Haabløshed.

Men saa meget Ørken er der i os alle sammen, at Vandet og dets Tilløkkelser bliver ved at besætte vor Fantasi længe efter, at alle andre materielle Nydelser har mistet sin Betydning for os. Endnu paa Dødens Tærskel er det, som om den vigende Livsgejst vender sig om og beder om dette ene: En Mundfuld Vand.

Jeg, som er et Barn af den Ørken, vi kaldte den jyske Ahlhede, jeg mindes endnu med skælvende Ømhed i Barmen Kilden, Koldkilden under Bakken; med den store frodige Sivbusk og alt det grønne kvægende Græs omkring sin blanke Rand, mens den naadesløse Ørkensol havde forkullet hver Spire i Sandet blot en Favn fra dens Mund.

Det var med Tanken paa saadan en eventyrlig lille Kilde midt i Heds forbrændte Øde, at jeg som ung Sanger formede det Vers i Digtet Jylland, der lyder saadan:

Hvad var vel i Verden det fattige Liv
med al dets fortærende Tant,
om ikke en Plet med en Dal og lidt Siv
vort Hjerte i Skælvinger bandt!
Om ikke vi drog fra det yderste Hav
for bøjet og rynket at staa
og høre de Kluk,
de Mindernes Suk
fra Bækken, vi kyssed som smaa!

Det havde maaske været fuldt saa godt, om jeg i Stedet for Bækken havde sat Kilden; den Kilde, der vælder op ved Bakkens Fod, og som vi Hyrdedrenge nærmede os paa nøgne Fødder for at lægge os paa Knæ og drikke som smaa labbende Hundehvalpe.

Endnu har jeg kun nævnet de Kilder, der er som selve Naturens Luner; langt større Rolle spiller naturligvis Brønden, det umisteligste Gode i hver Mands Gaard. Nu er vi jo alle sammen Aktionærer og Andelshavere i et eller andet Vandværk, hvor Vandet kommer til os direkte ud af Kalkvæggen, bare vi drejer paa en Messinghane. Slet saa nemt gik det ikke for vore Forfædre! Hvilket Livsspørgsmaal var det ikke for mine Slægtninge deroppe paa den karrige Jord, om

Det var med Tanken paa saadan en eventyrlig lille Kilde midt i Heds forbrændte Øde, at jeg som ung Sanger formede det Vers i Digtet Jylland, der lyder saadan:

Hvad var vel i Verden det fattige Liv
med al dets fortærende Tant,
om ikke en Plet med en Dal og lidt Siv
vort Hjerte i Skælvinger bandt !
Om ikke vi drog fra det yderste Hav
for bøjet og rynket at staa
og høre de Kluk,
de Mindernes Suk
fra Bækken, vi kyssed som smaa !

Det havde maaske været fuldt saa godt, om jeg i Stedet for Bækken havde sat Kilden; den Kilde, der vælder op ved Bakkens Fod, og som vi Hyrdedrenge nærmede os paa nøgne Fødder for at lægge os paa Knæ og drikke som smaa labbende Hundehvalpe.

Endnu har jeg kun nævnet de Kilder, der er som selve Naturens Luner; langt større Rolle spiller naturligvis Brønden, det umisteligste Gode i hver Mands Gaard. Nu er vi jo alle sammen Aktionærer og Andelshavere i et eller andet Vandværk, hvor Vandet kommer til os direkte ud af Kalkvæggen, bare vi drejer paa en Messinghane. Slet saa nemt gik det ikke for vore Forfædre ! Hvilket Livsspørgsmaal var det ikke for mine Slægtninge deroppe paa den karrige Jord, om

de havde nemt til Vand; der gik Sagn om Brønde paa indtil 40 Alens Dybde; de blev Eventyr; smaa Drenge listede sig i Middagsstunden til at kige ned i dem; Øjnene blev store af Spænding og Hjertet hamrede mod Ribbenene ved dette Kig ned i Jorddybet. Den Mand, der med Ønskekvisten i sin Haand kunde »vise Vand«, blev et Unicum, en Fætter til Trolldmanden og Mirakkeldoktoren. — Alt det, jeg kunde sige Dem om æ Kjeld' — det gamle Bondehjems Livgiver og Trøster, har jeg forsøgt at forme i Digtet »Mor ved Brønden«.

— — —
De Kilder, som vi hidtil har dvælet ved, var mer eller mindre Nyttebrønde, sat i Ernæringens Tjeneste. Men nu har Borgerne i denne lille fremskredne By ønsket at fremstille en Brønd af en noget anden Art, nemlig udelukkende en Skønhedsbrønd, en Kilde, hvis eneste Opgave skal være at fryde Beskuernes Øje. Af slige Kilder er der ikke mange. I hele Provin- sen med alle dets Købstæder vil jeg formode, at denne Skønhedsbrønd her er den eneste i sin Slags.

Det ligger nu væsentlig deri, at den Kunstner, under hvis djærve Hænder den er bleven til, ikke er til- skaaret efter det sædvanlige Alen- maal; men der maatte ogsaa et vist Storsyn og en ikke helt ringe Offervillighed til blandt denne Bys Borgere, for at den ypperlige Idé kunde løses paa saa smuk en Maa- de og i denne Udstrækning. Der er noget af Renæssancetidens Kraft

de havde nemt til Vand; der gik Sagn om Brønde paa indtil 40 Alens Dybde; de blev Eventyr; smaa Drenge listede sig i Middags- stunden til at kige ned i dem; Øj- nene blev store af Spænding og Hjertet hamrede mod Ribbenene ved dette Kig ned i Jorddybet. Den Mand, der med Ønskekvisten i sin Haand kunde "vise Vand", blev et Unicum, en Fætter til Trolldman- den og Mirakkeldoktoren. - Alt det, jeg kunde sige Dem om 'æ Kjeld' - det gamle Bondehjems Livgiver og Trøster, har jeg for- søgt at forme i Digtet "Mor ved Brønden".

De Kilder, som vi hidtil har dvælet ved, var mer eller mindre Nyttebrønde, sat i Ernæringens Tjeneste. Men nu har Borgerne i denne lille fremskredne By ønsket at fremstille en Brønd af en noget anden Art, nemlig udelukkende en Skønhedsbrønd, en Kilde, hvis eneste Opgave skal være at fryde Beskuerens Øje. Af slige Kilder er der ikke mange. I hele Provin- sen med alle dets Købstæder vil jeg formode, at denne Skønhedsbrønd her er den eneste i sin Slags. Det ligger nu væsentlig deri, at den Kunstner, under hvis djærve Hæn- der den er bleven til, ikke er til- skaaret efter det sædvanlige Alen- maal; men der maatte ogsaa et vist Storsyn og en ikke helt ringe Offervillighed til blandt denne Bys Borgere, for at den ypperlige Idé kunde løses paa saa smuk en Maa- de og i denne Udstrækning. Der er noget af Renæssancetidens Kraft

og Storhed i dette, noget, der kendes fra Fortidens smaa italienske og sydtyske Byer, hvor en djærv Kunstner i Forbindelse med en forstaaende og formaaende Borgerstand af sønlig Kærlighed til sin Fødeby skaber noget gribende, noget storladent og skønt for alle Tider, der sætter just denne By en Fjer i Hatten. Hvor er det ikke en prægtig Idé, ihvem der saa har undfanget den, at lade den Vandstraale, der har ligget og aset sig skoldhed mellem oljet Metal og rasende roterende Staalhjul, pludselig under en ret Vinkel bryde ud af Væggen og gør Kunster paa Plænen. Vi raaber til den stakels vedende Djævel, og straks kommer han op af sit Gemme og begynder at oversprøjte den lumskende Troid med sin koghede Straale; som et Lyn er han atter inde for at udrette sit haarde Pligtslæb. Man kommer til at tænke paa den blinde Samson, der snart maatte trække Grynkværnen, snart spille paa Harpe for de strenge Herrer, der havde lagt ham i Lænker. Mens vi ynkes over Samson, saa frydes vi over den Naturkraft, der er lænket her, frydes over den morsomme og geniale Forening af Nytte og Skønhed, der her er statueret.

og Storhed i dette, noget, der kendes fra Fortidens smaa italienske og sydtyske Byer, hvor en djærv Kunstner i Forbindelse med en forstaaende og formaaende Borgerstand af sønlig Kærlighed til sin Fødeby skaber noget gribende, noget storladent og skønt for alle Tider, der sætter just denne By en Fjer i Hatten. Hvor er det ikke en prægtig Idé, ihvem der saa har undfanget den, at lade den Vandstraale, der har ligget og aset sig skoldhed mellem oljet Metal og rasende roterende Staalhjul, pludselig under en ret Vinkel bryde ud af Væggen og gør Kunster paa Plænen. Vi raaber til den stakels svedende Djævel, og straks kommer han op af sit Gemme og begynder at oversprøjte den lumskende Troid med sin koghede Straale; som et Lyn er han atter inde for at udrette sit haarde Pligtslæb. Man kommer til at tænke paa den blinde Samson, der snart maatte trække Grynkværnen, snart spille paa Harpe for de strenge Herrer, der havde lagt ham i Lænker. Mens vi ynkes over Samson, saa frydes vi over den Naturkraft, der er lænket her, frydes over den morsomme og geniale Forening af Nytte og Skønhed, der her er statueret.

Sommerbygen, der trækker hen over vore tørstende Marker og bringer vor Avl paa Fode — naar den er kommen lidt paa Afstand, saa er det, som den pludselig vender sig om og hilser os Farvel med en Regnbue. Dette ufattelig skønne Pragtnummer, det vidunderligste Naturfænomen under nordisk Himmel; som saa vi i et Nu alle henfarne Menneskeslægters Smil, alle visnede Blomsters Farveglød samlet i et Prisme. Nytte og Skønhed — Naturen kan altid faa dem forenede. Det lykkes derfor sjældent Menneskene; jo, taknemmelige maa vi være, naar det endelig hænder, og det er hændet her.

Jeg vil da lykønske denne lille fremadstræbende By med denne Bedrift, denne ny industrielle og kunstneriske Erhvervelse, som den er ene om.

Det maa være en stolt Følelse at vide, at dette Kunstværk helt er skabt af Byen selv; først og fremmest af dens egen særprægede og geniale Søn H. J., der her har givet sin Fødeby en stor og sjælden Attraktion. Men vi maa ogsaa tage Hatten af for de Købmænd og Haandværkere i den By, alle dem, der med pekuniære Ofre har bidraget til det sjældne Værk. — Vi er ramlet ned i en prosaisk præget Tid, hvor Nyttedjævlen sidder paa Ryggen af os alle sammen og noterer paa sin Tavle hver Bid, vi putter i vor Mund, for at sladre derom til Finansministeren, og Trolden, der gaar derude og storker, — jeg tror nu ikke, det saameget er Menneskekød som Skatteobjekter, han er paa Jagt efter.

Sommerbygen, der trækker hen over vore tørstende Marker og bringer vor Avl paa Fode - naar den er kommen lidt paa Afstand, saa er det, som den pludselig vender sig om og hilser os Farvel med en Regnbue. Dette ufattelig skønne Pragtnummer, det vidunderligste Naturfænomen under nordisk Himmel; som saa vi et Nu alle henfarne Menneskeslægters Smil, alle visnede Blomsters Farveglød samlet i en Prisme. Nytte og Skønhed - Naturen kan altid faa dem forenede. Det lykkes derfor sjældent Menneskene; jo, taknemmelige maa vi være, naar det endelig hænder, og det er hændet her.

Jeg vil da lykønske denne lille fremadstræbende By med denne Bedrift, denne ny industrielle og kunstneriske Erhvervelse, som den er ene om.

Det maa være en stolt Følelse at vide, at dette Kunstværk helt er skabt af Byen selv; først og fremmest af dens egen særprægede og geniale Søn H.J., der her har givet sin Fødeby en stor og sjælden Attraktion. Men vi maa ogsaa tage Hatten af for de Købmænd og Haandværkere i den By, alle dem, der med pekuniære Ofre har bidraget til det sjældne Værk. - Vi er ramlet ned i en prosaisk præget Tid, hvor Nyttedjævlen sidder paa Ryggen af os alle sammen og noterer paa sin Tavle hver Bid, vi putter i vor Mund, for at sladre derom til Finansministeren, og Trolden, der gaar derude og storker, - jeg tror nu ikke, det saameget er Menneskekød som Skatteobjekter, han er paa Jagt efter.

Som sagt, i en overprosaisk Tid, da man er lige ved at kræve os for Skat af det Morgenkys, som vi faar af vor egen Kone, naar vi vaagner, i en saadan Tid bør vi prise de herlige Borgermænd, der ofrer paa Kunstens Alter for at gøre hans og deres By lys og skøn.

Gid da alle maa faa megen Glæde af dette Værk! Lad dets kaade Kaskade gaa op i Dagen med Straaler af Kækhed og Sundhed og Vovemod! Lad ham, der er bedrøvet, og kun kan faa Øje paa Livets Graaside, dets Tristhed og

Sorg, lad ham standse et Øjeblik her foran denne Kumme og lære at Livet er ikke en evig Kryben paa Knæene; lad hans Blik hæfte sig paa de muntert stigende Straaler, indtil de har tvættet hans Sjælen for alle Smaabekymringer og al Tilværelsens og Tilfældighedens Landevejsstøv. Og Murerne, Arbejderen, Haandlangeren, der skridter gennem Byen for at naa sin Arbejdsplads, lad ham, forinden Porten slaar i paa hans Hæle, fange et Glimt af Springvandsstraalen, et rent, stærkt Glimt mod den blaa Himmel, der gaar ham ind i Sjælen som en munter Sang. Lad ham dvæle saalænge, at han fatter disse Straalers Symbolik. Derinde bag Muren i Trædemøllen har Vandstraalen det saamænd haardt nok, men saasnart den er kommen i det fri, er det ikke til at mærke paa den. Dens Mod og Munterhed er ukuelig; den springer Buk over denne Trolde og alle Trolde, der vil nappe efter den.

Som sagt, i en overprosaisk Tid, da man er lige ved at kræve os for Skat af Morgenkys, som vi faar af vor egen Kone, naar vi vaagner, i en saadan Tid bør vi prise de herlige Borgermænd, der ofrer paa Kunstens Alter for at gøre hans og deres By lys og skøn.

Gid da alle maa faa megen Glæde af dette Værk ! Lad dets kaade Kaskade gaa op i Dagen med Straaler af Kækhed og Sundhed og Vovemod ! Lad ham, der er bedrøvet, og kun kan faa Øje paa Livets Graaside, dets Tristhed og Sorg, lad ham standse et Øjeblik her foran denne Kumme og lære at Livet er ikke en evig Kryben paa Knæene; lad hans Blik hæfte sig paa de muntert stigende Straaler, indtil de har tvættet hans Sjælen for alle Smaabekymringer og al Tilværelsens og Tilfældighedens Landevejsstøv. Og Murerne, Arbejderen, Haandlangeren, der skridter gennem Byen for at naa sin Arbejdsplads, lad ham forinden Porten slaar i paa hans Hæle, fange et Glimt af Springvandsstraalen, et rent, stærkt Glimt mod den blaa Himmel, der gaar ham ind i Sjælen som en munter Sang. Lad ham dvæle saalænge, at han fatter disse Straalers Symbolik. Derinde bag Muren i Trædemøllen har Vandstraalen det saamænd haardt nok, men saasnart den er kommen i det fri, er det ikke til at mærke paa den. Dens Mod og Munterhed er ukuelig; den springer Buk over denne Trolde og alle Trolde, der vil nappe efter den.

I, som maa gaa i Døgnet's Trædemølle — det maa de fleste — lær af Straalen: Mod, Frejdighed, Ukuelighed. I behøver ikke at blive Trælle, fordi I maa arbejde haardt. Haardt Slid har ofte skabt de ejendommeligste Mennesker og givet dem Rejsning, Viljestyrke, Karakter, hvor Døgenigter og Lediggængere raadnede op i Goldhed og Livslede.

Og endelig: lad de Børn, som skal vokse op i denne By, komme herhen og glæde sig ved det muntre Eventyr, som deres berømte Bysbarn H. J. her har fortalt i Bronze, Sten og Beton. Lad Springvandets Rislen gro i Hob med deres BARNEDRØMME, som en glad og livsfrejdig Musik, som de tar med sig ud i Livet og former ud i Daad og Drøm, hver som han fik Gaver til. —

Vandspringsstraalen river i sit Bindsel. Løs da dens Baand, I Mænd, at den frigjort kan boltre sig under den svaale Aftenhimmel, der nu hvælver sig saa blaa og højtidsfuldt over denne lille By, ja, giv Straalen dens Frihed til fremtidig Glæde for Byen og dens dygtige Borgere.

Billedhugger *Hansen Jakobsen* takkede meget stærkt bevæget Sogneraad og Borgerne for Opstillingen af hans Kunstværk.

I, som maa gaa i Døgnet's Trædemølle - det maa de fleste - lær af Straalen: Mod, Frejdighed, Ukuelighed. I behøver ikke at blive Trælle, forfi I maa arbejde haardt. Haardt slid har ofte skabt de ejendommeligste Mennesker og givet dem Rejsning, Viljestyrke, Karakter, hvor Døgenigter og Lediggængere raadnede op i Goldhed og Livslede.

Og endelig: lad de Børn, som skal vokse op i denne By, komme herhen og glæde sig ved det muntre Eventyr, som deres berømte Bysbarn H. J. her har fortalt i Bronze, Sten og Beton. Lad Springvandets Rislen gro i Hob med deres BARNEDRØMME, som en glad og livsfrejdig Musik, som de tar med sig ud i Livet og former ud i Daad og Drøm, hver som han fik Gaver til. -

Vandspringsstraalen river i sit Bindsel. Løs da dens Baand, I Mænd, at den frigjort kan boltre sig under den svaale Aftenhimmel, der nu hvælver sig saa blaa og højtidsfuldt over denne lille By, ja, giv Straalen dens Frihed til fremtidig Glæde for Byen og dens dygtige Borgere.

Billedhugger *Hansen Jakobsen* takkede meget stærkt bevæget Sogneraad og Borgerne for Opstillingen af hans Kunstværk.

Koncertsanger *Bjerre*, Bornholm, sang »Stille, Hjerte —«, hvorefter Forsamlingen defilerede forbi Hansen Jakobsens Kunstværk for at tage dette i Øjesyn. »Trolde« staar og tager imod de mange Vandstraaler, som Drager og Tudser retter mod hans grønne Krop. Værket gør et mægtigt Helhedsindtryk paa Beskueren. Hansen Jakobsen har lagt hele sin Sjæl i dette Arbejde; det har taget lang Tid for ham; Gang paa Gang har hans Skabersjæl opdaget nye Former, der kunde virke skønhedsgivende. Her er skabt en værdig Ramme om hans Kunstværk til Gavn og Glæde for vor By og Egn. Her er skabt et Springvand, som altid vil være en Attraktion af Rang.

Om selve Kunstværket »Trolde«, der lugter Menneskekød«, oplyser Kunstneren, at den er skabt i Paris i Halvfemserne, har været udstillet flere Gange i Ind- og Udland, købt af Brygger Jakobsen og opstillet ved Jesuskirken i Valby.

Koncertsanger *Bjerre*, Bornholm, sang "Stille, Hjerte - ", hvorefter Forsamlingen defilerede forbi Hansen Jakobsens Kunstværk for at tage dette i Øjesyn. "Trolde" staar og tager imod de mange Vandstraaler, som Drager og Tudser retter mod hans grønne Krop. Værket gør et mægtigt Helhedsindtryk paa Beskueren. Hansen Jakobsen har lagt hele sin Sjæl i dette Arbejde; det har taget lang Tid for ham; Gang paa Gang har hans Skabersjæl opdaget nye Former, der kunde virke skønhedsgivende. Her er skabt en værdig Ramme om hans Kunstværk til Gavn og Glæde for vor By og Egn. Her er skabt et Springvand, som altid vil være en Attraktion af Rang.

Om selve Kunstværket "Trolde", der lugter Menneskekød", oplyser Kunstneren, at den er skabt i Paris i Halvfemserne, har været udstillet flere Gange i Ind- og Udland, købt af Brygger Jakobsen og opstillet ved Jesuskirken i Valby.

Vi tror, at det har glædet Hansen Jakobsen, at Valget faldt paa dette Kunstværk som Springvandsfigur. Den vil nu staa som et typisk Minde om den Kunstner, der er saa ejendommelig, saa fantasirig, ja, som er forud for sin Tid, men som vil blive prist af senere Slægter, naar vi en Gang er under Mulde. Alle de, der har medvirket ved Fremskaffelsen af dette smukke, interessante Værk, fortjener en oprigtig Tak herfor.

Sluttelig var der Koncert af N. Lauridsens Orkester, og længe rørte der sig et muntret Folkeliv omkring det dejlige Springvand.

Vi tror, at det har glædet Hansen Jakobsen, at Valget faldt paa dette Kunstværk som Springvandsfigur. Den vil nu staa som et typisk Minde om den Kunstner, der er saa ejendommelig, saa fantasirig, ja, som er forud for sin Tid, men som vil blive prist af senere Slægter, naar vi en Gang er under Mulde. Alle de, der har medvirket ved Fremskaffelsen af dette smukke, interessante Værk, fortjener en oprigtig Tak herfor.

Sluttelig var der Koncert af N. Lauridsens Orkester, og længe rørte der sig et muntret Folkeliv omkring det dejlige Springvand.